

Te napake se nanašajo:

- i. na dejstvo, da je Sodišče prve stopnje popolnoma opustilo preizkus pritožbenih razlogov in trditev pritožnikov glede kršitev pravice do peticije, ki je podeljena kot del evropskega državljanstva,
- ii. na dejstvo, da je Sodišče prve stopnje v vsakem primeru priredilo vsebino odločbe mediatorja z dne 18. julija 2002, ki je pomenila najbolj upošteven dokaz, na katerega se sklicujejo pritožniki v svoji tožbi, ali, v vsakem primeru, dejstvo, da je Sodišče prve stopnje naredilo napako pri pravni opredelitvi tega elementa,
- iii. na dejstvo, da Sodišče prve stopnje ni pravilno razlagalo in uporabilo načela dobrega upravljanja, nepristranskosti in zaupanja v pravo, da je v nekaterih primerih priredilo vsebino dokaznih elementov in da je v vsakem primeru s pravnega vidika napačno opredelilo dejstva v tožbi in, ki se nanašajo na kršitev navedenih načel,
- iv. na dejstvo, da je Sodišče prve stopnje opustilo preizkus odškodninskega zahtevka ali da ga v vsakem primeru ni pravilno preizkusilo, kolikor je šelo sporno ravnanje Komisije, kot da je dodatek k dejstvu, izoliranim in ločenim od drugih, in ne v celoti, kljub dejstvu, da kršitev pravil Skupnosti, na katera se sklicuje, in škoda, ki so jo utrpeli pritožniki, izhaja primarno iz celotnega ravnanja Komisije v osmih letih.

Splošneje, pritožniki menijo, da Sodišče prve stopnje ni napravilo sklepov, ki jih narekuje temeljno pravilo, na podlagi katerega je Komisija odgovorna za ravnanje, ki je pravično in v skladu s procesnim pravom, in da, v primeru napake nosi finančne posledice slabega upravljanja. Poleg tega nespoštovanje temeljnih pravil, ki veljajo za ravnanje pri upravljanju, lahko povzroči nepremoženjsko škodo, na podlagi katere lahko evropski državljani zahtevajo povrnitev in nadomestilo škode.

Tožba, vložena 31. marca 2006 — Komisija Evropskih skupnosti proti Kraljevini Španiji

(Zadeva C-172/06)

(2006/C 131/65)

Jezik postopka: španščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnik: S. Pardo Quintillán, zastopnik)

Tožena stranka: Kraljevina Španija

Predlogi tožeče stranke:

- ugotovitev, da Kraljevina Španija s tem, da je za dodelitev državnih pomoči gospodarskim subjektom, ki želijo v Španiji trgovati s sončnimi zbiralniki, ki so zakonito proizvedeni in se prodajajo v drugi državi članici ali v državi podpisnici Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, postavila pogoj, da morajo ti zbiralniki imeti potrdilo o skladnosti z zahtevami, ki jih določa nacionalna ureditev, in da je treba zato na njih — v posebej za to določenih nacionalnih laboratorijih — še enkrat opraviti preizkuse, ki so že bili opravljeni v navedenih državah, ni izpolnila obveznosti iz členov 28 in 30 Pogodbe ES in členov 11 in 13 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru,
- naložitev plačila stroškov Kraljevini Španiji.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Španski predpisi o pogojih za dodelitev državnih pomoči za sončne zbiralnike iz druge države članice ali iz države podpisnice Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru so v nasprotju s temeljnim načelom o prostem pretoku blaga in jih ni mogoče utemeljiti z nobenim izmed razlogov splošnega interesa, ki so naštet v členu 30 ES, in tudi ne z enim od višjih razlogov, ki jih je potrdila sodna praksa Sodišča.

Pritožba, ki so jo vložile Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH in Stadtwerke Uelzen GmbH 5. aprila 2006 zoper sodbo Sodišča prve stopnje, razglašeno 26. aprila 2005 v zadevi T-92/02, Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH in Stadtwerke Uelzen GmbH proti Komisiji Evropskih skupnosti, ob intervenciji E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG in Hamburgische Electricitäts-Werke AG

(Zadeva C-176/06)

(2006/C 131/66)

Jezik postopka: nemščina

Stranke

Pritožnice: Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH in Stadtwerke Uelzen GmbH (zastopnika: D. Fouquet in P. Becker, Rechtsanwälte)

Druge stranke v postopku: Komisija Evropskih skupnosti, E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG und Hamburgische Electricitäts-Werke AG

Predlogi pritožnic:

- sodba Sodišča prve stopnje z dne 26. januarja 2006 v zadevi Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH in drugi proti Komisiji Evropskih skupnosti (zadeva T-92/02) ⁽¹⁾ naj se razveljavi;
- kolikor je zadeva zrela za odločitev, naj se Odločba C (2001) 3967 konč. Komisije Evropskih skupnosti z dne 11. decembra 2001 razglasi za nično, kolikor Komisija v njej ugotovi, da rezerve za odstranitev radioaktivnih odpadkov in zaprtje nuklearnih central v Zvezni republiki Nemčiji ne pomenijo državne pomoči v smislu člena 87(1) ES;
- kolikor zadeva ni zrela za odločitev, naj se zadeva vrne prvemu razširjenemu senatu Sodišča prve stopnje, ob ohranitvi zakonitega sodnika pritožnic v postopku na prvi stopnji, v ponovno odločanje;
- Komisiji naj se naložijo stroški postopka na prvi stopnji;
- Toženi stranki naj se naložijo pritožbeni stroški.

Podredno:

- Predlog intervenientk, da pritožnica prevzame njihove stroške v postopku pred Sodiščem prve stopnje, naj se zavrne.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnice z obravnavano pritožbo nasprotujejo sodbi Sodišča prve stopnje, s katero je slednje odločbo Komisije, o ugotovitvi, da oprostitev plačila davkov za rezerve za odstranitev radioaktivnih odpadkov in zaprtje nuklearnih central v Zvezni republiki Nemčiji, ne pomeni državne pomoči v smislu člena 87(1) ES, razglasilo za zakonito. Njihova pritožba temelji na kršitvi procesnega in materialnega prava Skupnosti.

Sodišče prve stopnje naj bi, kljub očitnim pravnim težavam in veliki pomembnosti, pri čemer niso obstajale posebne okoliščine, zadevo preneslo iz prvega razširjenega senata na četrti senat s tremi sodniki. Ta neutemeljeni in neupravičeni prenos zadeve na manjši senat naj bi, po večletnem trajanju postopka, kršil pravice pritožnic do zakonitega sodnika.

Sodišče prve stopnje naj ne bi razlikovalo med zahtevami po obstoju državne pomoči in zahtevami za začetek formalnega postopka glavne preiskave. Ker naj bi v tem primeru pri preučevanju, ali je načrt državne pomoči združljiv s skupnim trgov, obstajale resne dejanske in pravne težave glede obstoja zagotovila pomoči države, glede zadostnega uresničevanja obveznosti zapiranja nuklearnih central in odstranjevanja radioaktivnih odpadkov kot tudi glede natančnih zneskov rezerv, davčnih ugodnosti in skupnih stroškov zaprtja, se Komisija ni bila upravičena omejiti le na predhodno fazo preiskave. Nasprotno, v tem primeru bi morala začeti formalno fazo postopka preiskave.

Sodišče naj bi prav tako napačno presodilo vprašanje selektivnosti nemške ureditve rezerv. Spregledalo naj bi, da davčna oprostitev rezerv v jedrskem sektorju pomeni izjemo od splošne davčne ureditve. Ta izjema naj bi bila dopustna le takrat, kadar so bodoče obveznosti dovolj natančno določene. V tem primeru temu ni bilo tako: merila, ki se nanašajo na trenutek zaprtja, na obveznosti zaprtja kot tudi na pravne posledice odsotnosti določb naj ne bi bila določena v zadostni meri. Vendar tudi če selektivnosti pomoči *de jure* ni mogoče ugotoviti, bi lahko ukrep kršil pravico do državne pomoči, če bi bil take narave, da bi dajal prednost določenim podjetjem. Direktiva o liberalizaciji notranjega trga za elektriko naj bi države članice zavezovala, da aktivno preprečujejo diskriminacijo in izkrivljanje konkurence. Vendar Sodišče ni ugotovilo, da naj bi bila zvezna vlada dolžna spremeniti nemško prakso rezerv, ki naj bi s selektivno podporo posameznih gospodarskih sektorjev, predstavljala neposredno kršitev direktive in načela „polnega učinka“.

Pritožnice nazadnje navajajo, da naj bi jim izpodbijana sodba neupravičeno nalagala stroške intervenientk. Ker naj bi se intervenientke postopku pridružile šele v zelo pozni fazi, ko so bile vse pomembne vloge že vložene, naj bi bil njihov prispevek k obrambi zgolj minimalen. To stanje naj ne bi upravičilo, obveznosti tožečih strank, da v celoti prevzamejo stroške.

⁽¹⁾ UL C 74, str. 15